

ПОЛІТИЧНІ НАУКИ

УДК 32+316.48

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2020.31.12>

КОЛУМБІЯ У ПОШУКАХ ДИНАМІЧНОЇ РІВНОВАГИ: ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ І ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ

Олег Барабаш

*Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди,
кафедра соціології, політології і культурології,
пров. Фанінський 3-В, 61166, м. Харків, Україна*

У роботі здійснена спроба розгляду специфіки розвитку політичних процесів у Республіці Колумбія стосовно актуалізації окремих аспектів, тенденцій, характерних рис. Позначені особливості концепції розвитку на національному рівні у зв'язку з проявами світових «ліній переформатувань» щодо взаємодії. Проаналізовано спрямованість і окремі характерні риси політичних процесів у Республіці Колумбія в ракурсах конституційно-правових перетворень, інституціоналізації, особливостей представлення політичних сил у політичних і військово-політичних процесах, формування зон конфліктності інтересів. Виявлено складнощі розвитку сучасної Колумбії, технологію політичної дії ключових акторів, вирішальні рішення та їх наслідки, характер викликів і перспективи майбутності. Підкреслено, що розвиток ситуації в країні за умов нинішньої хвилі економічної кризи пост-пандемічного характеру та значної кореляції самої системи міжнародних відносин і нових проявів геополітичних спрямувань демонструє й можливість коректив стосовно певних ієрархій щодо актуалізації значення ресурсів державного впливу (у розумінні М. Манна – економічні, політичні, військові, ідеологічні) з високим ступенем дифузії факторів ендегенного й екзогенного характеру. Наголошено, що в сучасному взаємопов'язаному багатьма вимірами світі суто інституціональний підхід до ствердження авторитетних і відпрацьованих досвідом успіху конституційно-інституційних рішень з відтворенням системи суто внутрішніх балансів влади за умов урахування «медисонських» стимулів політичної діяльності і встановлення відповідних системних стримувань і протитяг може бути не досить для розбудови успішної майбутності на рівні окремої держави. Можливо, саме уявлення про рівновагу і політичний процес, у тому числі щодо результативності майбутності в окремій країні (Колумбії), слід шукати у межах концептів «динамічної рівноваги» та «текучої сучасності» (З. Бауман) з урахуванням новітніх аспектів геополітичних інтересів і впливів.

Ключові слова: інституціоналізм, політичні процеси, Колумбія, проблеми розвитку, динамічна рівновага, Латинська Америка і Карибський басейн.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Країни ЛАКБ пройшли в своїй історії складні і багато в чому унікальні за сценаріями та траєкторіями розвитку шляхи становлення своєї державності, мають значний і якісно різноплановий досвід політичних трансформацій, змін політичних режимів, контекстів сполучання факторів внутрішнього і зовнішнього впливу на ситуацію соціально-політичного сьогодення та її перспектив. Проходження окремими з них «відрізків концентрації смислів і загальних напружень», періодів подальших рішень у крапках біфуркації подій надає, зрештою, суттєвий матеріал у широких дослідницько-аналітичних вимірах і проєкціях, який, на нашу думку, є цінним щодо значного потенціалу виходу на прогностично-рекомендаційні підсумовування й наукові узагальнення. У такому

умовному контуруванні дослідницьких інтересів та завдань розгляд специфіки розвитку політичних процесів у Республіці Колумбія бачиться нам особливо цінним стосовно актуалізації окремих аспектів, тенденцій, характерних рис як на національно-державному, так і на регіональному чи світовому рівнях.

Аналіз досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання такої проблеми і на які спирається автор. У роботі використано міждисциплінарний науковий підхід, що зумовило залучення емпіричних досліджень і теоретико-методологічних напрацювань представників різних галузей наукового знання, що розробляють окремі предметні поля заявленої багатовимірної теми. Щодо тенденцій і акцентів значущості аспектів розвитку, то суттєвого значення набувають фундаментальні дослідження вітчизняних науковців-конституціоналістів М.П. Орзіха, В.П. Колісника, Ю.Г. Барабаша, Н.В. Мішиної, М.В. Савчина, теоретиків держави і права І.В. Процюка, Д.В. Лук'янова, Л.І. Кормич, М.В. Серебро, представників політичної науки й соціології І.Д. Денисенко, М.А. Польового, В.Ю. Карасьова, Г.М. Куц, О.І. Ткача, І.О. Поліщука та закордонних авторів, що репрезентують широкий спектр досліджень гуманітарного, політико-правового характеру, серед них – З. Бауман, У. Бек, М. Манн, Г. Негретто, Х. Монтеро, З. Івановський, Т. Пепінські та інші. У роботі використано матеріали і статдані окремих міжнародних фондів і дослідницьких установ.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Мета роботи – віднайти і позначити закономірності й тенденції політичних процесів у контексті сучасного розуміння стосовно характеру та особливостей концепції розвитку на національному рівні у зв'язку з проявами світових «ліній переформатувань» щодо взаємодії. Завдання – проаналізувати спрямованість і окремі характерні риси політичних процесів у Республіці Колумбія в ракурсах конституційно-правових перетворень, інституціоналізації, особливостей представлення політичних сил у політичних і військово-політичних процесах та засобів їх сучасної взаємодії, з'ясувати причини головних складнощів розвитку сучасної Колумбії, технологію політичної дії ключових акторів, вирішальні рішення та їх наслідки, характер викликів і перспективи майбутності.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Республіка Колумбія вже тривалий час виступає в ролі одного з головних геополітичних союзників-партнерів США в регіоні ЛАКБ. На нашу думку, певний «розрив бачення приналежності» (сформулюємо це максимально широко, щоб не потрапити в пастку конкретики прив'язок цивілізаційного, мовного, географічно-історичного чи ідейно-політичного вимірів, оскільки справа видається нам значно більш складною за багатопараметричність складників і їх соціальних значень), що проявлявся тією або іншою мірою в історії й сучасності Колумбії, сформував і «поля проблемності» розвитку. Видатні політичні діячі Республіки Колумбія, творці її Конституцій (на фоні країн регіону Колумбія вирізняється «конституційною витривалістю» – лише 8 Конституцій [1, с. 77], що є одним з найнижчих показників у регіоні, а Конституція Республіки Колумбія 1886 [2] року діяла впродовж 105 років) намагались виходити з можливості поєднання універсалізму ліберально-демократичних цінностей і механізмів їх соціально-правового нормування, що були розроблені під впливом ідей Просвітництва й світоглядних настанов протестантизму та впроваджені в державотворенні США з власними баченнями ідеалів загального блага, рівності і соціальної справедливості на підґрунті цінностей традиціоналістсько-колективістського характеру католицько-християнського спрямування та відтінками месіанізму в процесах власного державотворення. З огляду на існування цього «розриву» й намагань віднайти основу свого унікального в значенні історичної перспективи «суспільного дого-

вору» в Колумбії та формалізувати його на перетині сполучань запозиченого і відпрацьованого на практиці інституційно-правового досвіду США (організація сфери публічної влади і розбудова системи стримувань і противаг гілок влади на основі підходу Джеймса Медісона, який виходив з наміру правильної організації стимулів політичної діяльності завжди індивідуально-егоїстично налаштованого суб'єкта політичної діяльності [3]) та унікально-самобутніх, місцевих за походженням розробок як змістовного щодо особливостей рамових побудов і положень Конституцій і формулювань догматичної їх частини (наповнених саме прагненнями «соціальної» правової держави» й реалізації колективістських сподівань світобачення католицизму), так і стосовно загальних особливостей побудови державного механізму, засобів нормування соціального життя, заходів юридичної техніки, значення процесу, інше, можливо, і прояснюється смисл коливань змістовно-ціннісного характеру в Конституціях: переважно ліберально-демократичного спрямування Конституція Сполучених Штатів Колумбії 1863 року [4] – консервативно-традиціоналістська в основі Конституція Республіки Колумбія 1886 року [2] – спрямована переважно на реалізацію ліберально-демократичних засад розбудови держави Конституція 1991 року [5].

У зв'язку з поширенням лівої секулярної ідеології різного ґатунку в світі та регіоні і за активної ролі в протистоянні їй на своєму «задньому подвір'ї» – в країнах ЛАКБ – США, на хвилі протистояння різним загрозам лівого характеру, а згодом і в ситуації громадянської війни в Колумбії (розпочалась після вбивства популярного політика, лідера Колумбійської Ліберальної Партії і фактичного очільника руху з елементами лівого характеру в країні Хосе Е. Гайтана 9.04.1949 року та подальшого збройного протистояння, що розпочалося в Боготі), на свій лад сприяли встановленню миру й побудові досить стійкої двопартійної системи в країні і основ «Національного фронту», що за умов «обмеженої» або «контрольованої» «елітної» (інше) демократії [6, с. 130] за обставин оговореної паритетної і почергової зміни представників партій (Колумбійської Ліберальної Партії і Колумбійської Консервативної партії) в органах виконавчої влади незалежно від результатів виборів і в ситуації фактичного витіснення з публічного політичного простору будь-яких представників лівої ідеології, створювало здавалось би стійкі передумови поступовим, але визначеним ліберально-демократичною перспективою змінам. Щодо неспішності планованих системних трансформацій підтверджувальним фактором видається й тривала діяльність в інституційно-правових межах Основного Закону 1886 року, аж до бурхливих подій кінця 80-х – початку 90-х, коли студентський рух, підтриманий місцевими науковцями, інтелігенцією, став каталізатором процесів щодо прийняття нової Конституції 1991 року [7]. Загалом, студентська молодь і представники вузів завжди були і є одним з ключових сегментів колумбійського суспільства стосовно творення змістових трендів подальших змін та захисту соціальних прав (масові демонстрації з вимогами збільшення кількості бюджетних місць, підвищення стипендій та заробітної платні відбуваються в Колумбії й останніми роками). За твердженням авторитетних публіцистів, проникнення лівої ідеології в Колумбії відбулося досить пізно порівняно з країнами Європи і навіть країнами-сусідами, «Філософи й дослідники в сфері політичних наук, такі як Аксель Кайзер, стверджують, що протягом багатьох років ліві охоплювали факультети гуманітарних наук, освіти та права на Заході, що призвело до постійної інституціоналізації унікальної революційної думки й/або прогресу в усіх його країнах. В Колумбії цей процес почався... в епізодах 8 та 9 травня 1957 року, коли диктатура Рохаса Пініл'ї обстріляла студентів університетів, і з тих часів він не припинявся, сягаючи навіть приватних університетів...» [8] та формуючи фланг ідеології з її проявами навіть у судовій системі. Подальше велике поширення ідеології лівого ґатунку за умов геополітичного протистояння США та СРСР у регіоні та у поєднанні

з комплексом внутрішніх проблем (бідність, велика соціальна нерівність, не вирішене земельне питання для місцевих селян, інше) набуло в Колумбії різних форм прояву, і за умов фактичного витіснення самого лівого наративу й можливостей його представлення в офіційній політичній діяльності стало певним світоглядним підґрунтям для організаційного оформлення окремих військово-політичних рухів, що від самого початку позиціювали себе виразниками лівих ідей і захисниками інтересів колумбійського народу в його відповідних розуміннях. Так, на початку 60-х сформувались найчисленніші *Las Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia – Ejército del Pueblo (FARC–EP)* [9] та *Ejército de Liberación Nacional (ELN)*, пізніше *Ejército Popular de Liberación (EPL)*, що мали певні відмінності програмного характеру, схилились до союзництва з різними зовнішніми державами-партнерами та перебували в часто складних стосунках між собою. Зважаючи на необхідність у фінансуванні цих та інших, менш відомих за кордонами Колумбії формувань, наявність у країні значних природних ресурсів, у тому числі таких цінних, як золото, найякісніші в світі зелені смарагди тощо, та можливість виробництва на територіях країни наркотичних речовин (Колумбія, Перу та Болівія – так званий «кокаїновий трикутник» – тут виробляється найбільша кількість цього наркотику в світі) та переплетіння суміжних економічних, соціально-політичних інтересів, маркування окремих з них виглядає, щонайменше, неоднозначним (так, представники, скажімо, військово-політичного утворення «Гайтаністас» – назва на честь згадуваного нами Х.Е. Гайтана – наполягають на використанні назви-позначення *AGC (Autodefensas Gaitanistas de Colombia – Сили самозахисту Колумбії* [10], тоді як на офіційному рівні проголошуються наймогутнішим наркокартелем сучасної Колумбії). Країна більш ніж пів століття фрагментована на різні за обсягом частини, що тривалий час перебувають під владою цих угруповань, і єдина свого часу велика держава, що була навіть осередком проекту Велика Колумбія (1819–1831 рр., території сучасних Колумбії, Венесуели, Еквадору, Панамі, ідеї та діяльність – Франсіско де Міранда, Сімона Болівара, інших), знаходиться в епіцентрі насильства в регіоні. Відзначимо також, що інших вагомих підстав для спроб фрагментування територій, ніж згадані, в країні немає: більшість людей країни сприймає іспанську мову рідною, більш ніж 93% громадян сповідують католицьке християнство, в країні мешкають 58% метисів, 20% білих, 14% мулатів, 4% афро-колумбійців, 3% самбо і тільки 1% індіанців [11].

За участю й допомоги США в останні десятиліття Республіка Колумбія суттєво просунулась у напрямі ствердження розвиненої демократії (ті території, які контролюються урядом), пройдена відмітка С. Хантінгтона щодо двох підряд вільних чесних прозорих та справедливих виборів стосовно обох рівнів-складників легітимачії влади (вибори Президента й вибори парламентарів до 2-палатного Конгресу *Congreso de la República de Colombia – Senado de la República de Colombia* <http://senado.gov.co/> + *Cámara de Representantes* <https://www.camara.gov.co/>), в дусі неоконституціоналізму-лібералізму [12] початку третього тисячоліття проведено судову реформу з виокремленням зі складу Верховного суду Колумбії її Конституційної Палати в окремий Конституційний Суд з широкими повноваженнями щодо контролю за правильним застосуванням конституційних правових норм та формальною й вже неодноразово засвідченою фактичною незалежністю. Досить динамічні показники Колумбія демонструє й щодо розвитку економіки, покращення рівня життя (щоправда, без запровадження спеціальних соціальних програм щодо більшої доступності освіти, системи охорони здоров'я (на кшталт Аргентини, Мексики, Куби чи Венесуели часів президентства У. Чавеса, де реалізовувались програми і щодо безкоштовного отримання житла, безкоштовної діагностики й видалення катаракти, інше). За рівнем ВВП ПКС на душу населення Колумбія за 2019 рік має показник **15,643.7** (для порівняння:

Панама – 32,762.5, Чилі – 25,155.0, Аргентина – 22,947.1, Уругвай – 22,454.7, Коста-Ріка – 20,434.4, Мексика – 20,410.7, Домініканська Республіка – 19,182.4, Суринам – 17,005.4, Бразилія – 15,258.9, Перу – 13,380.4, Парагвай – 13,210.3, Еквадор – 11,846.8, Сальвадор – 9,139.7, Гватемала – 8,995.5, Гондурас – 5,965.4, Нікарагуа – 5,631.2, Гаїті – 1,800.6, дані по Венесуелі відсутні, **Україна – 13,341.2** [13]. Але територія країни була і залишається зосередженням різного роду насильства, і за цими показниками (ЛІАКБ знову визнано лідером у сумній статистиці репресивності й жорстокості в світі [14]) навіть на фоні сусідніх країн Колумбія демонструє динаміку зростання негативних явищ – насилля активно відтворюється, перш за все проти активістів, що налаштовані на зміни ситуації, саме тут сконцентровано 106 з 208 убивств у Латинській Америці та Карибському Басейні, тобто 68% з усіх, що відбулися в усьому світі [14]. За окремими підрахунками на березень 2020 року: «З тих пір, як на початку 2017 року було укладено історичну мирну угоду з Революційними збройними силами Колумбії (FARC), лівою повстанською групою було вбито 271 активіста» [15]. Зростання насилля суттєво гальмує загальні тенденції економічного розвитку країни, воно відбувається на фоні актуалізації конфронтаційних сценаріїв політичного процесу і динамічного переформатування організаційного представлення політичних сил у партійній системі Колумбії [16]. Натепер у ній проявляються 2 спрямованості: 1) підключення до дій у легальному політичному полі нових одиниць представників лівих сил (наприклад, FARC, але вже як політична партія) та 2) дефрагментація, в якій простежуються наміри відійти від чітких ідеологічних маркерів у напрямі патронажно-персоналістичних політичних об'єднань з доволі розпливчастими з точки зору традиціоналізму ідеологій програмними установами. В індексі процвітання [17] загальні показники Колумбії значно погіршують позиції стосовно саме рівня безпечності в країні. 37 Chile – 66, 38 Costa Rica – 48, 39 Uruguay – 41, 51 Panama – 47, 55 Trinidad and Tobago – 67, 56 Peru – 74, 59 Argentina – 93, 67 Mexico – 140, 69 Brazil – 111, 72 Colombia – 153, 78 Dominican Republic – 124, 79 Paraguay – 69, 80 Ecuador – 73, 82 Suriname – 55, 90 Guyana – 81, 94 Belize – 72, 96 Ukraine – 145, 97 Cuba – 95, 98 El Salvador – 125, 99 Guatemala – 116, 105 Bolivia – 77, 107 Honduras – 130, 109 Nicaragua – 104, 143 Venezuela – 146, 153 Haiti – 97 (1-а цифра – загальне місце у рейтингу процвітання країн, 2-а, виділена, – бали за рівнем її небезпечності).

Після складних перемовин представників Президента Республіки Колумбія Хуана Мануеля Сантоса та лідерів FARC, особливо продуктивних щодо процесу мирного врегулювання збройних конфліктів у 2016 році, та прийняття спеціальних Угод стосовно заходів «перенесення» протистояння у виключно політичний процес у рамках чинного законодавства країни та підключення правового режиму «правосуддя перехідного періоду» із перспективами для держави щодо залучення «іноземних інвестицій (через план США «Мир у Колумбії», Фонд ООН, і т. п.)», що будуть «відігравати фундаментальну роль» [18], поширювались небезпідставні очікування перспектив владнання всіх довготривалих конфліктів (лише протистояння з FARC впродовж 52 років призвело до більш ніж 260 тис. встановлених жертв насильства, 7 млн переселенців) і ліквідації зон внутрішнього напруження в країні. Стан справ на 2020 рік засвідчує, що розвиток ситуації набуває незапланованих виразів: після загальної ейфорії 2017 року на фоні реалізації мирних домовленостей і зниження загроз життю людей відбулося поновлення тривожної динаміки конфліктності за поширення діяльності ELN, EPL, дисидентів FARC, а також Gaitanistas, збройних угруповань Saraagapos, La Constru, Rachelis, Pachenkas, [10] інших, що вступили в боротьбу за території, що контролювались раніше FARC, і питання геополітичних та зовнішньополітичних прив'язок також стало знову «відкритим» щодо сучасного порядку денного. Статистика засвідчує, що у 2017 році було здійснено 11 масових вбивств, то у 2018 – 29,

у 2019 – вже 36. Знову активно використовуються протипіхотні міни (на дату публікації матеріалу – 181 загинула людина) [19]. Програма розвитку з територіальним підходом (PDET) просунулась уперед, але за президентства Івана Дуке Маркеса одне з найнагальніших питань – повернення, передача селянам землі вирішується повільно: лише 27 тис. гектарів землі потрапили під дію програми. На цьому фоні серед представників збройних формувань знову лунають гасла лівої ідеологічної наповненості.

Висновки з дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямі.

Таким чином, розвиток ситуації в Республіці Колумбія за умов нинішньої хвилі економічної кризи пост-пандемічного характеру та значного переформатування системи міжнародних відносин і нових проявів геополітичних спрямувань, на наш погляд, демонструє і розбудову певних ієрархій щодо актуалізації значення ресурсів державного впливу (у розумінні М. Манна – економічні, політичні, військові, ідеологічні) з високим ступенем дифузії факторів ендегенного й екзогенного характеру. У сучасному взаємопов'язаному багатьма вимірами світу суто інституціональний підхід навіть щодо ствердження авторитетних і відпрацьованих досвідом успіху конституційно-інституційних рішень з відтворенням системи суто внутрішніх балансів влади за умов урахування «медисонського» пошуку стимулів політичної діяльності і встановлення відповідних системних стримувань і противаг може бути не досить щодо розбудови успішної майбутності на рівні окремої держави. Відоме «заперечення В. Райкера» щодо уваги до інституційної діяльності переносить акцент на розуміння інститутів як зрівноважуваного стану, в якому балансують особистісні стратегії ключових акторів [20]. Можливо, саме уявлення про рівновагу (рівновага Д.Ф. Неша) і політичного процесу в тому числі, результативності майбутності загалом в окремій країні (у цьому разі Колумбії), слід шукати і поза визначеністю статикою інституційного підходу, у межах концептів «динамічної рівноваги» «текучої сучасності» (З. Бауман) з урахуванням новітніх аспектів геополітичних інтересів і впливів. Колумбія багато в чому опинилась на «передовому краї» політико-правових новацій і різнопланових випробувань, а її досвід засвідчує, що перспективи нестандартних рішень за принципово новітніх загальносвітових обставин стають усе більш очевидними. Розвиток ситуації в площині політичних і політико-правових процесів у самих широких контекстах визначає перспективи подальших досліджень.

Список використаної літератури

1. José Luis Castro Montero. Constitutional replacement in five countries of South America. *An Empirical Comparative Analysis Estudios de Derecho*, No. 164, jul-dic 2017, Pp. 70–88.
2. Constitución política de Colombia de 1886. URL: <https://www.funcionpublica.gov.co/eva/gestornormativo/norma.php?i=7153> (дата звернення: 21.08.2020).
3. Royce Carroll Matthew Søberg Shugart University of California, San Diego Revised March 27, 2006. Neo-Madisonian theory and Latin American institutions. URL: https://www.researchgate.net/publication/228161924_Neo-Madisonian_Theory_and_Latin_American_Institutions.
4. Constitución Política para los Estados Unidos de Colombia 1863. URL: <https://www.funcionpublica.gov.co/eva/gestornormativo/norma.php?i=13698> (дата звернення: 21.08.2020).
5. Constitución Política de Colombia, 1991. URL: http://www.cervantesvirtual.com/portales/constituciones_hispanoamericanas/obra/constitucion-politica-de-colombia-1991/ (дата звернення: 21.08.2020).
6. Ивановский З.В. Конституционные процессы и реформирование политической системы Колумбии. *Латиноамериканский исторический альманах*, 2020. № 25. С. 122–145.

7. Historia de la Constitución de 1991. URL: <https://www.constitucioncolombia.com/historia.php> (дата звернення: 21.08.2020).
8. Doble réquiem por la democracia colombiana 2 agosto 2020. URL: <https://www.elmundo.com/noticia/Doble-requiem-por-la-democracia-colombiana/380856> (дата звернення: 21.08.2020).
9. Quiénes somos y por qué luchamos. URL: <https://www.farc-ep.co/nosotros.html> (дата звернення: 21.08.2020).
10. ‘El Clan del Golfo’ de Colombia: “Las masacres están abolidas”. URL: <https://www.elmundo.es/internacional/2019/03/03/5c6daa2afdddf288c8b47dd.html> (дата звернення: 21.08.2020).
11. Мирный договор между ФАРК и правительством Колумбии стал фактом. Что дальше? URL: <http://rabkor.ru/columns/analysis/2017/10/27/mirniy-dogovor-mejdu-fark-i-pravitelstvom-kolumbii/> (дата звернення: 21.08.2020).
12. Paul Blokker. Populism as a Constitutional Project. Oxford University Press. *International Journal of Constitutional Law*. 2019/4. Volume 17. Issue 2. Pp. 536–553.
13. GDP per capita, PPP (current international \$). URL: <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD> (дата звернення: 21.08.2020).
14. Latinoamérica, la región más violenta y represiva del mundo. URL: <https://www.elmundo.es/internacional/2020/02/27/5e56c39c21efa09f408b471b.html> (дата звернення: 21.08.2020).
15. Colombian death squads exploiting coronavirus lockdown to kill activists. URL: <https://www.theguardian.com/world/2020/mar/23/colombian-groups-exploiting-coronavirus-lockdown-to-kill-activists> (дата звернення: 21.08.2020).
16. EN COLOMBIA SE REAFIRMA LA DESINSTITUCIONALIZACIÓN DEL SISTEMA DE PARTIDOS. 4 noviembre 2019. URL: <http://agendapublica.elpais.com/en-colombia-se-reafirma-la-desinstitucionalizacion-del-sistema-de-partidos/> (дата звернення: 21.08.2020).
17. The_Legatum_Prosperty_Index_2019.pdf. URL: https://prosperitysite.s3-accelerate.amazonaws.com/8115/8635/0367/The_Legatum_Prosperty_Index_2019.pdf.
18. Los nuevos puntos del acuerdo de paz con las FARC. URL: <https://www.elmundo.es/internacional/2016/11/13/5828b1e5e5fdea39138b4631.html> (дата звернення: 21.08.2020).
19. Dos años del gobierno Duque: así va la implementación del Acuerdo de Paz. URL: <https://www.elespectador.com/colombia2020/pais/dos-anos-del-gobierno-duque-asi-va-la-implementacion-del-acuerdo-de-paz/> (дата звернення: 21.08.2020).
20. Томас Пепински. Институциональный поворот в сравнительных исследованиях авторитаризма. URL: https://www.nlobooks.ru/magazines/neprikosnovennyu_zapas/121_nz_5_2018/article/20390/.

COLOMBIA IN SEARCH OF DYNAMIC EQUILIBRIUM: POLITICAL PROCESSES AND DEVELOPMENT PROBLEMS

Oleh Barabash

*H. S. Skovoroda Kharkiv National Pedagogical University
Department of Sociology, Political Science and Cultural Studies
prov. Phaninskiy 3-B, 61166, Kharkiv, Ukraine*

The paper attempts to consider the specifics of the development of political processes in the Republic of Colombia in relation to the actualization of certain aspects, trends, characteristics. The peculiarities of the concept of development at the national level in connection with the manifestations of world “lines of reformatting” in relation to interaction are marked. The orientation and some characteristic features of political processes in the Republic of Colombia in the perspectives of constitutional and legal transformations, institutionalization, features of representation of political forces in political and military-

political processes, the formation of zones of conflict of interests are analyzed. The complexities of the development of modern Colombia, the technology of political action of key actors, decisive decisions and their consequences, the nature of the challenges and prospects for the future are identified. It is emphasized that the development of the situation in the country under the current wave of the economic crisis of post-pandemic nature and a significant correlation of the system of international relations and new manifestations of geopolitical trends, demonstrates the possibility of adjustments to certain hierarchies to update the importance of resources of state influence (in the understanding of M. Mann – economic, political, military, ideological) with a high degree of diffusion of factors of endogenous and exogenous nature. It is emphasized that in today's world, interconnected by many dimensions, a purely institutional approach to approving authoritative and proven constitutional and institutional decisions with the reproduction of a system of purely internal balances of power, taking into account "Madison's" incentives and establishing appropriate systemic checks and balances, maybe not enough to build a successful future at the level of a single state. Perhaps the very idea of equilibrium and the political process, including the effectiveness of the future in a particular country (Colombia), should be sought within the concepts of "dynamic equilibrium" and "fluid modernity" (Z. Bauman), taking into account the latest aspects of geopolitical interests and influences.

Key words: institutionalism, political processes, Colombia, development issues, dynamic equilibrium, Latin America and the Caribbean.